PASTILE

MIRCEA IOAN
„Antarg”-Piteşti

ÎNŢELEGERE

— Nicuşor, ia vezi tu pe-afară ce face Roboțel al nostru: iar a uitat să aspire mocheta.

— E-afară, mamă, tocmai îl mănîncă pisica...

— Cum adică-l mănîncă?!...

— Uite aşa: îi roade o articulaţie...

— Şi el ce face?... Stă?!

— Cred că-i şi place fiindcă o scarpină duios pe spate.

— Atunci lasă-i în pace şi treci te rog la aspirator!

PRECOCITATE

— Robi, oare cu ce ţi-am mai greşii? Nu eşti tu creaţia noastră?

— Nu, la şcoală am învăţat că sînt creaţia Universului!

— Bine, dar atunci ce sîntem noi?

— Voi?!... Nişte fiare ruginite sînteţi! Şi cu asta am terminat! Vă rog să vă faceţi datoria şi atît! În caz contrar, s-ar putea s-o păţiţi!...

Cei doi îşi apropiară tulburaţi antenele şi cu o tristeţe neţărmurită hotărîră în ultrascurte să creeze un nou Robi, care să fie numai al lor...

ÎNCĂPĂŢÎNARE

În cădere îşi sparse probabil capul, dar nu putu preciza în primul moment daca materia cerebrală se dispersase sau nu. Constată apoi că de gîndit gîndea bine. Se mai contemplă un timp şi hotărî să se adune: uriaşele sale mîini îndepărtară blocurile de granit între care se înţepenise, apoi îşi înşurubă la loc o unghie smulsă în cădere, se ridică în picioare şi făcu

cîteva mişcări de acomodare. Totul era perfect, aşa că urcă zidul abrupt al prăpastiei şi îşi zări din nou inamicii: mici şi prăpădiţi, dar mulţi. Tocmai se veseleau de izbînda asupra lui. Porni fără veste la atac. Dobori cît doborî, distruse cît distruse, dar în final se trezi tot în prăpastie, ba cu şi mai multe surprize ca înainte: rupt în două, fără o mînă şi cu plexul principal găurit de gloanţe. De astă dată, conform programului de Extremă Urgenţă se hotărî să abandoneze şi raportă: „Colonizare imposibilă. Băştinaşii se încăpăţînează să aibă o istorie!”

RĂBDARE

Fusese poreclit Făt-Frumos şi, drept este, nu pe degeaba! Azi aşa, mîine-aşa şi iată-l eroul nostru intrînd de-a binelea în rol, devenind nici mai mult nici mai puţin decît unul dintre cei mai renumiţi şi mai de temut detectivi astrali. Nici el nu putea spune de ce s-a făcut detectiv şi deseori răspundea: „Am simţit aşa, o chemare, venind de demult şi de departe...”

Deoarece distanţele erau mari, ca să devină şi mai eficient, îşi comandă la firma Super Light-Rolls o navă concepută după ideile sale şi iată-l călătorind prin spaţiu cu viteza fulgerului.

Plictisit de raritatea delictelor mai deosebite, îşi petrecea aproape tot timpul imaginîndu-şi fel de fel de monştri, crime şi jafuri la scară planetară sau cosmică, pe care le rezolva cît ai clipi din ochi, iar pe borfaşi îi punea la respect în cele mai spectaculoase moduri dar, din grijă pentru imaginaţia sa, nu-i ucidea ci îi făcea scăpaţi.

— Stăpîne Făt-Frumos, îi întrerupse visarea robotul-pilot-şef, am captat un semnal S.O.S. din apropiere. Poartă indicativul ILEANA. Făt-Frumos tresări, apoi îşi pieptănă gînditor cu ghearele sale lungi şi ascuţite coama veşnic zburlită din jurul imenşilor săi ochi bulbucaţi, cu mii de faţete fiecare. De fapt, nimeni nu putea spune cîţi ochi avea Făt-Frumos şi din cauza aceasta era şi mai mîndru!...

Ca niciodată, inima i se cam zbătu la auzirea straniului indicativ pe care se pomeni repetîndu-l la nesfîrşit. Apoi, un suflu cald de aventură şi... de ceva cu totul de nedesluşit îi invadă întreaga fiinţă.

— Mda, mormăi detectivul, sper că nu sînt bolnav, dar orice-ar fi, aşa ceva nu am mai simţit.

Se reculese repede şi o zbughi cu sutele de mii de cai putere de care dispunea spre sursa „ILEANA” care era în stare gravă de S.O.S. Ajunse în

zonă şi rînji de satisfacţie, arătîndu-şi frumoşii lui colţi de diamant, cînd, în sfîrşit, văzu pe ecran o uriaşă HIDRA care fugea îngrozită, desigur, cu prada-n braţe... Era mai frumos ca-n visurile sale!... O urmări un timp, dar Hidra, văzînd că urmăritorul ei era mai iute, ateriza printre stîncile ascuţite ale primei planete ieşită în cale. Speranţă deşartă: Făt-Frumos se şi înfipsese zdravăn pe copitele-i păroase la doar cîţiva kilometri de uriaşa Hidră. Se studiau reciproc... După un timp, Hidra îşi eliberă prada, pe frumoasa Ileana, care însă, reuşind şi ea să-şi elibereze ochii de smaragd de sub povara pletelor de aur, îl văzu pe Făt-Frumos şi, cuprinsă de groază, se refugie sub braţele protectoare ale Hidrei. Făt-Frumos înregistră imediat reacţia fetei şi îşi zise, lovindu-se cu pumnii în cap:

— Ptiu! iar am uitat să sondez psihicul clientului... Se dădu apoi de trei ori peste... coadă şi se transformă într-un băiat chipeş ca nimeni altul. Ileana se holbă cu ochişorii ei ne-mai-po-me-niţi la noua apariţie şi cînd realiză diferenţa dintre cei doi rivali, muşcă cu poftă dintr-unul din braţele Hidrei. Degeaba, dar oricum, Hidra îi dădu drumul, fiindcă Făt-Frumos se îndrepta ameninţător spre ea, agitîndu-şi frenetic sabia nevăzută deasupra capului. Ileana o zbughi în aerodina ei proprietate personală, aflată ca din întîmplare pe-aproape şi se făcu nevăzută peste crestele ascuţite ale stîncilor. Curiozitatea ei feminină învinse, ca de obicei, şi frumosul căpşor blond se iţi din nou prin apropiere urmărind cu nesaţ lupta dintre cei doi. De pariat, desigur că a pariat pe Făt-Frumos. Acesta din urmă tocmai se îndeletnicea cu ciopîrţirea unuia din ultimele braţe ale Hidrei şi de fiecare dată constata că în loc de sînge sau alte lichide, din tăieturi se iveau tot felul de mecanisme şi sîrmuliţe. Era clar; Hidra era de fapt un robot tip Hidra!... Lui Făt-Frumos îi cam scăzu entuziasmul. Cînd, într-un tîrziu, din hidră nu mai rămase decît o sferă cu suprafaţa gofrată, imitînd o piele solzoasă şi respingătoare, din burta sferei, pe o trapă, apăru un omuleţ prăpădit, cu o năframă albă în vîrful unui emiţător!... În cursul explicaţiilor, Făt-Frumos pricepu că Hidra nu era altceva decît produsul super-tehnicizat al unei minţi complexate care bîntuia prin Univers în căutare de satisfacţii compensatoare. Făt-Frumos avea însă o minte pătrunzătoare, aşa că înţelese cum nu se poate mai bine şi propria sa situaţie: era la fel de breaz!... În consecinţă, după o matură chibzuinţă, hotărî totuşi luptă egală. Ileana, ca pradă de război, trebuia împărţită, dar aşa ceva era de neconceput şi, desigur, inutil. Prin urmare, îi lăsară ei dreptul să aleagă partea spre care se va dărui. Ea pricepu drama celor doi şi făcu tot posibilul ca să le mai prelungească agonia: nu se lăsă pînă nu se convinse că amîndoi erau de-a binelea

îndrăgostiţi de ea!...

Cînd treaba asta îi reuşi, începu a-i convinge pe fiecare că celălalt este de nedorit, situaţie care nu se putea fireşte, rezolva decît printr-o altă luptă dreaptă. Acest eveniment are loc în Univers sub forma unei Super-nove şi deci cei dai rivali se răspîndiră în noapte ca nişte imense şi efemere limbi de foc.

După ce ultimele artificii cosmice se stinseră, Ileana se aşeză oftînd pe un baldachin şi creă din inepuizabilele sale resurse un nou gînd despre un alt Făt-Frumos şi un alt Zmeu, gînd pe care îl lansă în spaţiu cu programarea de a se materializa peste cîteva milenii. Pînă atunci, se culcă răbdătoare.

NECUNOSCUTUL

Peva mă îndeamnă de mai mult timp, imperios, să scriu totul aşa cum s-a petrecut în realitate. Poate unde întîmplarea la care am fost martor nu-i de fel din cele obişnuite sau poate unde are semnificaţii mult mai adînci decît pricep eu, sau amîndouă aceste aspecte la un loc m-au hotărît. Iată cum a fost.

A sosit la două zile după noi: cabana era arhiplină. N-a protestat cînd i s-a spus că numai pe jos mai poate să doarmă. Avea cu el prea multe bagaje: două valize ciudate şi un rucsac la fel de neobişnuit care-l îmbrăca precum o paraşută dublă. Am rîs pe socoteala neobişnuitului excursionist dar l-am uitat repede în hărmălaia de nedescris a grupului nostru vesel.

În prima seară de la sosirea sa a meşterit ceva la nişte aparate care semănau cu un amplificator însoţit de difuzoarele sale şi deoarece în jurul lui se foiau destui curioşi, le răspundea invariabil că este vorba de o staţie de amplificare de tip nou, de o mare fidelitate. Disc-jokey-ul nostru începu să-l privească pe furiş nu prea binevoitor şi pentru ca să-şi cîştige definitiv auditoriul, aproape dublă timpul de funcţionare a staţiei sale, spre marea bucurie a dansatorilor.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, l-am văzut cum tocmai termina instalarea aparatelor pe pereţii sălii de mese. Nu ne-a dat explicaţii mulţumitoare, aşa că ne-am resemnat în aşteptarea serii. Am inspectat însă pe furiş cutiile care atîrnau pe pereţi: unele aduceau cu nişte difuzoare, avînd tot felul de membrane dar altele, mai mici, închise ermetic nu-şi dezvăluiau secretul. Am mai observat că nici amplasarea lor pe pereţi nu era obişnuită: cutiile şi firele descriau o spirală. În plus cu permisiunea cabanierului, desfiinţase

lustra grea construită pe o roată din lemn de stejar cu şină de cupru, ghintuită şi în locul ei atîrnase un glob pe care erau sute de faţete colorate, şlefuite. Fetele priveau entuziasmate la glob şi şuşoteau între ele că în acea seară vor îmbrăca toaletele cele mai bune. Curiozitatea noastră creştea şi, în fine, cînd ne-am adunat iarăşi cu toţii de prin munţi, nu mică ne-a fost mirarea găsind sala de mese aerisită, cu geamurile complet deschise, o curăţenie de-a dreptul neobişnuită, flori frumos aranjate pretutindeni şi un afiş atîrnînd la bar prin care eram rugaţi ca măcar în acea seară să nu fumăm în cabană. Cîţiva şi-au manifestat nemulţumirea, fetele însă au bătut din palme, nu fără a se uita jenate la florile proaspete care parcă li se adresau, dojenindu-le, că nu le venise lor această idee.

S-a mîncat mai repede decît de obicei. În sfîrşit, necunoscutul ne anunţă că este gata să înceapă programul cu ceea ce vrem noi. Fetele au avut prioritate la alegerea melodiilor de dans şi... din pereţi şi din tavan au început să curgă vibraţii şi lumini. Da, lumini, fiindcă faţetele globului emiteau raze colorate care ne mîngîiau ochii în timp ce muzica, ritmul, ne pătrundea trupurile din toate părţile. Acustica era perfectă, iar jocurile de lumini atît de reuşite încît cu toţii exclamam la nesfîrşit, încîntaţi, mai bine spus, vrăjiţi.

Am dansat cum n-am mai dansat niciodată, iar fetele parcă deveniseră zîne din poveşti. Au fost patru ore de muzică non-stop, de dans şi rîsete, de optimism şi voioşie de nedescris. Mult mai tîrziu, reîntîlnindu-ne, am fost cu toţii de acord că nu ni s-a mai întîmplat să ne simţim atît de liberi, fericiţi, uniţi... Cu toate acestea, îl vedeam pe tînărul necunoscut cu faţa concentrată, exprimînd mai ales nemulţumire.

La sfîrşitul programului de dans, tîrziu după miezul nopţii, ne-a rugat să ne aşezăm şi să ascultăm ceva special. După cîteva momente de linişte absolută (da, acesta este cuvîntul potrivit), camera se umplu de un vîrtej de sunete care fugeau prin noi în ritmuri stranii. Mie unul mi s-a zbîrlit părul şi unde reci şi calde îmi urcau pe şira spinării. Nu, nu de groază, ci de o emoţie plăcută şi neliniştitoare în acelaşi timp. Din cînd în cînd însă şi din ce în ce mai des, stridenţe evidente brăzdau atmosfera vrăjită ca nişte securi gri-fer însîngerate. Alteori se auzeau scîrţîituri sinistre şi aerul căpăta literalmente consistenţa unei ceţi negricioase şi sufocante. În loc să mai fim emoţionaţi de frumuseţea muzicii de-a dreptul divine, acum aşteptam înfrigurați acele scurte momente distonante care parcă veneau dintr-o altă lume. Probabil că necunoscutul îşi dădu repede seama de aceasta, deoarece întrerupse spectacolul şi ne ceru scuze pentru momentele penibile care tăia-

seră firul muzicii. Abia atunci am înţeles cu toţii că ceea ce noi consideraserăm drept parte integrantă din spectacol erau de fapt nişte paraziţi pe care necunoscutul nu-i dorea. I-am mulţumit pentru acea seară de neuitat şi ne-am urcat în camerele noastre. Cred că nu numai eu am aţipit abia în zori.

Cînd am coborît în sala de mese, mult înaintea celorlalţi, l-am zărit într-un colţ, cu fruntea lui înalta sprijinită în palma mîinii drepte, gînditor. Pe masă erau o sumedenie de foi mîzgălite în fel şi chip, cu schiţe şi calcule. Am crezut atunci că înţeleg ce era necunoscutul: un talentat electronist care-şi experimenta un nou şi reuşit sistem de redare sonora. Mă simţeam bine, odihnit şi cu toate acestea parcă-mi lipsea ceva, eram nemulţumit de ceva, dar nu ştiam de ce. Simţindu-mi privirea, mă fixă cu ochii săi de un albastru adînc şi rosti:

— Pereţii sînt de vină, prea încărcaţi de rezonanţe vechi şi impure. Aici nu se poate!...

După cîteva momente de linişte pricepu că de fapt n-am înţeles mare lucru şi se mulţumi să ridice din umeri şi să-mi mai spună:

— Dacă vreţi, veniţi diseară în poiana lui Pătru, la cîţiva kilometri mai la deal, acolo unde pădurea se hotărăşte să nu mai urce spre cer. Va fi frumos, cald şi senin... Mai încerc o dată.

Cînd m-am întors în sala de mese pentru micul dejun, necunoscutul şi aparatele sale dispăruseră. Cabanierul mi-a spus că a plecat fără nici o explicaţie, încărcat ca un catîr cu calabalîcul său atît de nepotrivit pentru munte.

Ziua s-a scurs greu, cerul plumburiu abia rezistînd să nu se deşerte într-un potop şi mai trist încă. De curiozitate am urmărit buletinul meteo şi se anunţau ploi abundente mai ales la munte. Le-am comunicat totuşi şi celorlalţi invitaţia necunoscutului. Au rîs cu poftă făcînd glume pe seama lui şi a credulităţii mele.

M-am hotărît cu greu să plec: prietena mea insista să nu mă fac de rîs, iar ploaia se putea porni dintr-un moment în altul... Am ţîşnit totuşi ca mînat de o forţă ocultă, am înhăţat mantaua de ploaie şi lanterna cufundîndu-mă în întuneric, petrecut de glumele răutăcioase ale prietenilor. Paşii parcă-mi erau conduşi, iar pe măsură ce urcam pe poteca strîmtă, uneori pe buze de prăpăstii, ceva creştea în mine, mă simţeam uşor, din ce în ce mai uşor şi parcă şi ochii vedeau tot mai clar prin beznă. Am stins lanterna şi, într-adevăr, am constatat că nu mai aveam nevoie de ea.

Am auzit muzica de departe şi am început să alerg. L-am văzut îngenun-

cheat lîngă aparatele lui, care emiteau o slabă lumină alb-verzuie. Deasupra capului, cerul înstelat mă îmbrăţişa protector. Nu l-am tulburat şi m-am ghemuit la cîţiva metri în spatele lui. Sunetele ţîşneau ca şi cu o seară înainte, de pretutindeni, dar de astă dată însoţite numai de lumina pîlpîitoare a stelelor. Ştiam însă că sunetele vin din pădure, altele dinspre vîrful muntelui şi de mai sus, dinspre stele...

Auzeam tremurul ierbii şi fiorul brazilor, nescuturaţi totuşi de nici o adiere, şi toate aceste sunete se închegau într-un uriaş cor cu mii de voci care cîntau ca UNA singură!... Inima mi se zbătea dureros în gît şi simţii din nou undele reci şi calde prin şira spinării. Viori şi flaute răspundeau contrabaşilor şi tobelor, trompete din tării vesteau noi fiori prin trupul şi fiinţa mea, şi, într-un tîrziu, beat şi ameţit de atîta măreţie, probabil am adormit...

L-am visat pe necunoscut apropiindu-se de mine, ridicîndu-mi uşor bărbia şi spunîndu-mi, ţintuindu-mă în ochi:

— Rămîneţi cu bine. Îmi pare nespus de rău: fiorul nu poate, deocamdată, urca în voi... Mai aveţi de suferit!... Zicînd acestea, se depărtă, dar pe măsură ce se depărta devenea tot mai luminos, pînă ce se contopi cu lumina stelelor.

M-au găsit dimineaţa tîrziu, aproape leşinat, ghemuit şi ud pînă la piele, toropit de un somn de plumb şi vise zbuciumate. Nimeni nu m-a întrebat nimic, nici chiar prietena mea: probabil mă credeau nebun. Nu le-am spus nimic.

Am revenit de atunci în fiecare an în poiana lui Pătru şi de fiecare dată mă ghemuiam noaptea, sub stele, în locul în care m-au găsit prietenii, aproape mort. De fiecare dată mă simţeam înfiorat de măreţia naturii şi tînjeam după muzica divină, evocam corul pădurii şi răspunsul stelelor dar, cînd credeam că sînt pe punctul de a reuşi, totul revenea în noapte şi mă simţeam stingher, ridicol... Deseori izbucneam în plîns, de neputinţă. Regăsindu-mă dimineaţa zdrobit şi încercănat, fără răspuns...

Nu mi-am pierdut însă încrederea: eram tot mai hotărît să desluşesc misterul fiorului şi, acasă, sau în toate bibliotecile şi librăriile, nu mai ieşeam din cărţi. Încă n-am găsit ceva concludent, dar simt că mă aflu pe drumul cei bun: simt de fapt că în curînd voi şti ce înseamnă muzica stelelor. La vară voi urca din nou pe munte şi poate-l voi întîmpina pe necunoscut cum se cuvine!...

PLĂCERE

Păşea ţanţoş pe trotuarul curat ca lacrima şi scuipa lung şi cu nespusă plăcere cojile seminţelor de floarea-soarelui, proaspăt prăjite şi date cu sare. Nu-i era teamă de nici o amendă, fiindcă în urma lui tropăia sîrguincios Robotul Care Adună Cojile Scuipate, ultimul răcnet al modei. Costase o avere, dar merita!